

[Elmquist.]

kolleger måtte anerkende, at så langt havde jeg lov til at gå uden at være illoyal. Dengang fik jeg altså for en kort tid en glorie, men man opdagede meget hurtigt, at den ikke var berettiget.

Jeg tror, man vil give mig ret i, at højesteretssagførerprøven i virkeligheden giver en urimelig og uberettiget glorie, der i forretningsmæssige og andre forhold forlener disse folk med særlige egenskaber, som de ikke behøver at have. Derfor vil jeg, da det vel nok er sidste gang, jeg får lejlighed til at tale om dette spørgsmål her i rigsdagen, sige til den højtærede justitsminister: vær så venlig at tage dette spørgsmål op, og lad os få denne antikverede ordening væk. Selvfølgelig skal de højesterets-sagførere, der har titlen i dag, beholde den, men indfør den fælles titel advokat. Hvis den højtærede justitsminister kan få dette gennemført, vil jeg, hvis jeg til den tid ikke er rigsdagsmand længere, og hvis jeg lever, komme og laurbærkranse den højtærede justitsminister ovre i det smukke justitsministerkontor.

Med disse bemærkninger vil jeg gerne anbefale lovforslaget til hurtig og velvillig behandling, idet jeg dog mener, at vi bør behandle lovforslaget, herunder spørgsmålet om 7 dommere, i et udvalg.

Malchau: Efter de to foregående ordføres indgående omtale af lovforslagets enkeltheder og efter de kritiske bemærkninger, der er fremsat både om lovforslaget og om andre forhold vedrørende Højesteret m. m., kan jeg fatte mig i korthed, så meget mere som jeg nu hører, at lovforslaget skal behandles i et udvalg.

Jeg kan tiltræde, at det faste antal dommere ved Højesteret som foreslået udvides med 2, altså til 14 foruden præsidenten. Det stigende antal sager efter krigen og stigningen i antallet af henstående uafgjorte sager berettiger formentlig hertil.

Den anden ændring i § 2 er mere vidtgående og af principiel karakter. Der kan måske nok være visse betænkeligheder ved den foreslåede ordening, hvorefter der normalt kun skal være 5, d. v. s. mindst 5, voterende dommere i de enkelte sager, hvorved Højesteret deles i 2 samtidigt virkende afdelinger, og både det ærede medlem hr. Fr. Dalgaard og det ærede medlem hr. Elmquist har givet udtryk for

deres utilfredshed med dette forslag. Imidlertid har Højesteret selv ønsket denne deling og fastsat, dog ikke i fuld enighed, mindstetallet af deltagende dommere til 5. Højesteretsskranken har også, omend med nogen beklagelse, tiltrådt forslaget, idet dommertallet i hver afdeling dog efter skrankens mening bør være mindst 7, men som det er oplyst i bemærkningerne til lovforslaget og som den højtærede justitsminister også nævnte ved forelæggelsen af lovforslaget, har man i Norge og Sverige en tilsvarende ordening, hvorefter de enkelte afdelinger kun består af 5 medlemmer.

Jeg kan altså på mit partis vegne tiltræde dette forslag omend med nogen betænkelighed. De øvrige ændringer kan jeg også tiltræde, hvorfor jeg anbefaler lovforslaget til hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Anna Westergaard: Den iøjnefaldende betydning af, at retssager fremmes hurtigt ved domstolene, anerkender man fra alle sider, og gennem de senere år har rigsdagen, som det er berørt af tidligere talere i dag, ved forskellige lejligheder været stillet overfor lovforslag, der tog sigte på at løse dette problem. Man er her gået forskellige veje, og også det foreliggende lovforslag anviser forskellige måder at gå frem på.

Man står først og fremmest overfor det faktum, at antallet af sager, der indkommer til Højesteret, synes at være i stadig stigen; navnlig antallet af henstående uafgjorte sager ved Højesteret er steget foruroligende, således som det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget.

Det forelagte lovforslag går først og fremmest ud på en ændring af Højesterets arbejdsform, således at retten kommer til at arbejde i to sideløbende afdelinger, og på opretholdelse af det nuværende midlertidigt normerede antal dommere, 14 foruden præsidenten. Delingen af Højesteret i to afdelinger kan efter det foreliggende, også ifølge indstilling fra samtlige højesteretsdommere, åbenbart ikke udskydes eller undgås. For en lægmand er denne deling ikke umiddelbart tiltalende. Man har nu engang den forestilling, at Højesteret er Højesteret og ikke en eller to afdelinger. Forholdene er nu blevet for stærke for den slags fornemmelser, og i den henseende virker det meget beroligende, at det i det andet høje ting nedsatte udvalg har fundet anledning til i sin betænkning til lovfors-